

פרשת שלח

רחב מתגלה כאישה חכמה ודומיננטית שמנצלת שעת כושר, ומנהלת את כל המהלכים, ואילו המרגלים מתוארים ככלי משחק בידיה. הסמל העיקרי לכך שהיא משלשלת אותם מתוך ביתה שבחומה, והם תלויים על חבל כמרינטות לשבט או לחסד. היא למעשה מצליחה לתמרן בין מלך יריחו לבין יהושע, ולהציל את עצמה ואת משפחתה מגורלם של אנשי יריחו. הטעות של יהושע בשליחת המרגלים עולה לו בכך, שהוא לא יכול להוריש את כל אנשי יריחו כפי הציווי של משה, והוא נאלץ להותיר אותה ואת משפחתה בקרב ישראל.

(ע"פ פרופ' יאיר זקוביץ - "חוקר מקרא")

שיעור פרשת השבוע: עודד פרידמן

ימי החול		שבת	
4.38	זמן תפילין/טלית	19.28	הדלקת נרות
9.09	סוף זמן ק"ש	19.35	מנחה א' 14.00 ב' 19.35
19.48-19.49	שקיעה		ערבית
13.15	מנחה א' (בחז"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.35	מנחה וערבית	11.30	קידוש
20.09	צאת הכוכבים	17.30	לימוד 'דור לדור'
20.10	ערבית	17.55	מנחה 13.30
		18.15	שיעור הרב ארי
7.30	שחרית נוער	20.25	צאת השבת

אחות תורנית השבת- הילרי יום טוב

שבת
 שלום

עילוח הארזאים - רציון של אי?

אחת השאלות המרכזיות ביותר שהעסיקו את פרשני התורה בפרשת שלח היא שאלת היחס בין תיאור שילוח המרגלים בפרשת השבוע לתיאור המקביל בפרשת דברים (א, כב-מו). כאשר אנו מתחילים לקרוא את הפרשה אנו מקבלים את הרושם כי הקב"ה הוא זה שעומד מאחורי רעיון שליחת האנשים לתור את הארץ (במדבר יג, א-ב): 'וַיִּדְבֶר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. שְׁלַח לְךָ אַנְשִׁים וַיְתַרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלְחוּ כָל נְשִׂיא בְהֵם'. התורה איננה מסתפקת בזה אלא שבה ומדגישה ששילוחם נעשה בהסכמה א-להית (שם, ג): 'וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַר פָּאֲרָן עַל פִּי ה' כָּל־אֶנְשִׁים כְּאִשֵּׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה'.

מול פסוקים אלו ניצבים פסוקי ספר דברים, מהם עולה לכאורה תיאור שונה של הסיפור (דברים א, כב-כג): 'וַתִּקְרְבוּ אֵלַי כָּלְכֶם וַתֹּאמְרוּ נִשְׁלַח אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ וַיְחַפְּרוּ לָנוּ אֶת הָאָרֶץ וַיִּשְׁבוּ אֵתְנוּ דַבֵּר אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נֵעְלָה בָּהּ וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר נִבְּא אֵלֵינוּ. וַיִּיטֵב בְּעֵינַי הַדֶּבֶר וְאֶקַּח מִכֶּם שְׁנַיִם עֹשֶׂר אַנְשִׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְטוֹ. בַּפְּסוּקִים אֵלּוּ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּב"ה כָּל־אֵינוֹ נֹזְכֵר. הַיּוֹזְמָה מִיּוֹחֶסֶת לַעַם יִשְׂרָאֵל וְהַבִּיצוּעַ כּוֹלוֹ שִׁיךְ לַמֶּשֶׁה. כִּיצַד נִיתֵן לִישֵׁב בֵּין שְׁנֵי תִיאֻרִים כָּל כֵּךְ שׁוֹנִים?

רש"י העדיף לבכר את התיאור בספר דברים, ולדחוק ולהתאים את המתואר בפרשתנו לנאמר שם. לכן, בכל פסוק בפרשה שניתן להבין ממנו שהיוזמה לשילוח האנשים באה משמים, מסביר רש"י את הפסוקים בצורה שונה: 'שְׁלַח לְךָ' - לַדַּעַתְךָ, אֲנִי אֵינִי מַזְוֶה לְךָ, אִם תִּלְכֶּה שְׁלַח.

יעל פי ה" - כְּשִׁתּוֹ, שְׁלַח עִכָּב עַל יָדוֹ.

פירוש רש"י יוצר סינתזה בין שני התיאורים, אלא שהדוחק לו נזקק רש"י בהסבר הפסוקים ברור. ברצוני להציע את פירושו של הנצי"ב מוואלוז'ין (הרב נפתלי צבי יהודה ברלין) לשאלה זו ממנה נוכל ללמוד עקרון יסודי בעניין ההשגחה הא-להית והעמידה של האדם והעם מול הא-ל, אך אקדים ואפתח בשאלה נוספת. אם נקבל את המתואר בספר דברים, שרעיון שליחת האנשים נבע מרצונו של העם עלינו לשאול את עצמנו האם זוהי דרישה לגיטימית, או שמא יש כאן חסרון במידת האמונה והביטחון של העם? זו התלבטות לא פשוטה. מצד אחד, כיצד נעלה למלחמה מבלי להתכונן כראוי מבחינה צבאית? מאידך, האם אנו לא סומכים על הקב"ה שהוציא אותנו ממצרים, וכבר במשך שנה שלמה דואג לכל צרכינו במדבר וידאג לנו כפי שהוא בעצמו הבטיח?

לדעתו של הנצי"ב מקום העמידה של האדם והעם מול הא-ל תלוי בהחלטתו הבלעדית של העם. העם יכול להחליט שהוא עומד ב'פלטין של מלך', בתוככי הארמון. אם כן, בוודאי שאין מקום להציע הצעה מעין זו. לעומת זאת יכול העם להרגיש שמציאות כזו בה הקב"ה כביכול מתהלך בינינו, זו מציאות רוחנית כבדה מנשוא. העם מאמין ובוטח בהקב"ה, אך לא מסוגל לחיות בתוך הארמון, אלא מעדיף לשהות בחוץ. מציאות חיים כזו, ללא גילוי שכינה תמיד, יוצר אורח חיים ריאלי יותר, ומאפשר לעם לשלוח אנשים שיתורו את הארץ. איזו בחירה שלנו יעדיף הקב"ה? לדעתו של הנצי"ב, הקב"ה נותן לנו להחליט לבד היכן אנחנו רוצים לעמוד (בתוך הארמון, בחוץ, רחוק מאוד מהארמון):

וכמו שביארנו בספר דברים בפסוק 'פנים בפנים דבר ה' עמכם'. דמשמעו דבפנים שהאדם מישראל

מתנהג עם עבודתו לפני ה' באותו פנים הקב"ה והשגחתו עליו. ע"כ הסכימו לשלח מרגלים ותהי

הכניסה בדרך הטבע.

בכך מתאים הבורא את הנהגתו והשגחתו לרצונו של העם. על פי דברים אלו שני התיאורים השונים משלימים זה את זה. הדרישה לשלוח מרגלים צמחה מהעם, אבל אחרי שהעם בחר את בחירתו, המשמעות של בחירה זו היא בחירה בסוג אחר של השגחה ועמידה מול הא-ל. הקב"ה מסכים ומקבל את רצונו של העם ונותן לכך לגיטימציה: 'שְׁלַח לְךָ אַנְשִׁים'.

הרב ארי סט

פסח האילון

ביום חמישי שעבר נישאו בקיבוץ, בשעה טובה, אלעד סימון ובח"ל עמליה צרפתי. כל מי שפסע בלילה באזור הדשא המרכזי מיד לאחר החופה, יכול היה ליהנות ממראה העצים המוארים ברוך ובטבעיות, כל אחד מהם בצבע ייחודי לו, על ידי התאורה המתקדמת והחסכונית שנחנכה באירוע זה. מראה החופה המעוצבת באיפוק מלכותי ומשתלבת היטב בנוף הכללי, מרחיבה את הדעת כל פעם מחדש ותורמת לגאוות היחידה. איחולים לזוג הצעיר ולמשפחותיהם.

בבוקר שלמחרת החתונה, עברתי דרך רחבת הכלבו שהוצפה בלבבות קטנים מוזהבים, מזכרת מאפקט שלאחר החופה. לפתע, צדה עיני נייר מקומט ולח, בעקבות הערפל שטרם התפוגג, זרוק על הרצפה. על פי צו מצפוני ובקשתו של מנהל הקהילה משבוע שעבר, נטלתי יוזמה ופניתי להשליכו לפח הסמוך. רגע לפני הפעולה האוטומטית, זיהיתי שמדובר בדף מיוחד במינו הכולל: תפילה לבריאות (חיד"א זצ"ל), למציאת בן זוג (השלי"ה הקדוש), לפרנסה, לחשוכי בנים ותפילה לציבור לשמח חתן וכלה (ר' נחמן מברסלב). ממש 'פצצה גרעינית' של קדושה. פניתי לאבי החתן לבירור העניין וזה טען כי אין לו שמץ של מושג מי החזיק בו ולמי הוא שייך. בהזדמנות זו אני פונה למי שיש לו עניין ב"דף הברכות" ובוודאי למי שהדף שייך לו, להגיע אליי.

בשבת שעברה, בסיום תפילת מוסף העבירה משפחת שנון את ספר התורה שלהם, שהוכנס לבית הכנסת לפני כשנה (להבדיל מספר התורה שנכתב עבור הקיבוץ), בכדי שיקראו בו מדי שבת את פרשת השבוע במנחה. כידוע, הספר הוקדש לזכר הוריו של אליהוא-אברהם ואסתר שנון ולזכר בתם שרה שנון, וכעת הובא למשכנו הקבוע בביתם. בכוונת המשפחה לקיים מנין מדי שבת בתפילת מנחה בשעה 14:00 - מוזמנים.

בהמשך מובאים דבריו של רב ששימש בעברו כמחנך ב"מדרשיית-נעם", ישיבה תיכונית מיתולוגית בה למדתי, שבחרה לה ר"מים חרדים, בניגוד לצביונה הדתי לאומי. במאמרו עורך ר' דוד בלוך, חשבון נפש אמיתי בדבר התנהלותה של החברה החרדית ואף העביר לנו, תלמידי, חלק ממסקנותיו. דווקא בתקופה זו, בה האזרח הקטן זוקף קומתו מול מנהיגיו, בחרתי להציג את דבריו, שאולי משרים את "אביב העמים החרדי" שבפתח.

חובבי הספורט, לאו דווקא הפעילים שביניהם, מתענגים על משחקי אליפות אירופה בכדורגל-ה"יורו", שמשודרים בימים טרופים אלו. לאלו שאינם מתעניינים בספורט, אל דאגה, מיד בתום משחקי ה"יורו" תתחיל "אולימפיאדת לונדון"...

גליליון זה אנו חונכים פינה חדשה – "אחד משלנו", בה מספר המרואייין על עצמו, תולדות חייו ואמונותיו, לאו דווקא בהקשר הקיבוצי. תודה למשה בן צבי על שיתוף הפעולה כמרואיין הראשון. תודה לשי אבירם על האזור המקורי ולחייציה-ה"בלתי נלאית" שערכה, עורכת ותערוך את הראיונות בסבלנות אין קץ ובהתמדה.

יורט קינאון

נר זיכרון:

כ"ט סיוון-	יום פטירתו של חברנו אברהם (אייבי) כהן ז"ל (תשס"ו)
ב' תמוז -	יום פטירתה של חברתנו איטה סימקין ז"ל (תשנ"א)
ב' תמוז-	יום נפילתו של בננו יהודה וויס ז"ל (תשמ"ב)
ג' תמוז-	יום נפילתו של בננו יואב בנו נון ז"ל (תשנ"ו)

צ'דכ'נ'י כ'ט'וח ופ'ט'חות

כ'ט'וח כ'ל ה'ס'כ'ונ'ים : מתחדש ב-1.7.12

מ'ומלץ לבטח רכ'וש : מצ'למות, תכש'יטים, מחשב'ים, כ'לי נג'ינה וכד'ו', שערכ'ם מע'ל 1000 ₪.

ל'א כד'אי לבטח מצ'למות ישנות ! אופנ'יים יקרות מ'ומלץ לבטח. מכש'ירי שמ'יעה – כ'ייב'ים לבטח! א'ם המכש'יר ש'ודרג יש לד'ווח ל'י כד'י ש'אעדכ'ן את ערך המכש'יר החדש.

כ'ל הפריטים שה'יו מבוטח'ים בשנה הח'ולפת בכ'ט'וח "כ'ל ה'ס'כ'ונ'ים" ימשיכו בכ'ט'וח א'לא א'ם כ'ן ה'ודעת'ם ע'ל כ'ט'וח הפריט ע'ד ל-30.6.12 - מ'ומלץ לברר ול'התעדכ'ן מ'ה מבוטח! תכולת הב'ית מבוטחת מפנ'י פריצה בלבד ! מ'ומלץ לנע'ול דלתות. מ'ומלץ לבטח תכש'יטים יקרים.

נ'ס'יעות לח'ו"ל : יש לד'אוג לכ'ט'וח לפחות שבוע'יים לפני הנ'ס'יעה, חברים מע'ל ג'יל 65 צריכ'ים להביא אישור'ים רפוא'יים. טפס'ים בהנה"ח. א'ם הקדמת'ם לחזור יש להביא צ'ילום דרכ'ון+ חתימת תאריך חזרתכ'ם כד'י לקבל החזר'ים. במידה ונזקקת'ם לטיפ'ול רפוא'י בח'ו"ל, צריך להביא אישור'ים וקבלות להוצאות. במקרה של גניבה או אבידה יש להביא אישור מהמשטרה המקומית וקבלות כד'י שנוכל להגיש תביעה.

ס'עו לשלום, תהנו וחזרו בשלום!

הוראות בכ'ט'וח הקיבוץ

קלנועיות :

1. הקלנועית מ'יועדת לנוסע א'חד או שנ'יים בלבד!
2. הנוהג בקלנועית כ'ייב להיות מע'ל ג'יל 16, א'לא א'ם כ'ן ה'וא מוכר כנכה.
3. ליציבות הקלנועית – הנוהג בקלנועית ז'וגית ישב במרכז המושב.
4. א'ין להשאיר מפתח בקלנועית כ'אשר נמצאת בחניה (אפילו לרגע) !
5. בצומת ובקרבת אנשים יש צורך להאט בנ'ס'יעה.
6. בנהיגה בשעות החשיכה כ'ייב'ים להדליק אורות.

רכב תפעולי : (מ'יול, טרקטורון, טרקטור וכד'ו')

1. לנוהג ברכב תפעולי כ'ייב להיות רישיון נהיגה!
2. א'ין להושיב נוסעים ע'ל הארגז וא'ין לקחת נוסעים י'ותר מהמורשה ברישיון.
3. ברכב תפעולי מקפידים לנהוג ע'ל פי חוקי התעבורה.
4. א'ין להשאיר מפתחות וכפתורים ברכב'ים ממונעים !

לתשומת לבכ'ם - א'ם ל'א נוהגים לפי התקנות - ל'א יחול הכ'ט'וח ול'א י'היה פיצ'וי כספ'י!

לשרותכ'ם.. **א'חה כ'ס'פ'י**

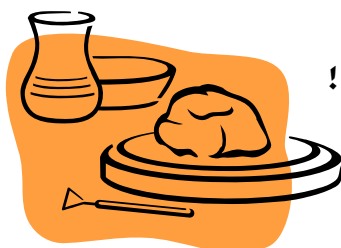
לקראת התערוכה *ע' אבירט שזלכ' הארכז האומנויות "קסטרא" חיפה*.

זו לי התערוכה הרביעית של עבודותיי בפיסול בחימר. התערוכה הראשונה התקיימה לפני כארבע שנים בסעד בחדר ההנצחה. לתערוכה שנייה הוזמנתי ע"י מריאנה מקיבוץ מגן ותערוכה שלישית התקיימה בקיבוץ לביא, בכנס חברי הקיבוצים. לפני כחצי שנה התקשרה אלי מישהי בשם מירי, והציעה לי להציג את עבודותיי במרכז האומנויות "קסטרא" שבחיפה. לאחר בירורים מספר על אודות המקום הנזכר, התברר שאכן זה מקום רציני שראוי להציג בו. מפאת המרחק היססתי לכתחילה משום הטלטול הלא-נוח של פסלים שבירים אבל שוכנעתי לבסוף ע"י אוצרי התערוכות במקום שלא "ירדו" מעלי. הדרך שבה הם "גילו" את העבודות שלי היתה בגלל שאני רשום ומשתתף באתר קהילתי לאמנים ישראלים בשם "הומפרו" המציג את יצירותיהם באינטרנט. באתר זה משתתפים אמנים רבים והופעה באתר, מקנה אפשרות חשיפתם בפני הקהל הרחב. כך הגיעו אלי אנשי "קסטרא". "קסטרא" הוא שמו של אתר ארכיאולוגי מהתקופה הביזנטית שהתגלה בקרבת מקום. מרבית שטחי המבנה מוקצים לגלריות ולשטחי מוזיאונים. בכלל, הכניסה לשטחי המוזיאונים – חופשית. היסטוריה קצרה שלי: את קורס הפיסול במכללת "ספיר" התחלתי ב-2004 בהדרכתו של הפסל נחום ענבר במסגרת לימוד של יום בשבוע במשך שלוש שנים. גם לאחר הפסקת הקורס בגלל צמצומים המשכתי לפתח את הנושא ב"סטודיו" זעיר ליד ביתי, ומאז יצרתי מעל 150 פסלים במגוון נושאים הלוקחים מהחיים: ביניהם דמויות יהודיות. ראשים המביעים שמחה או עצב ידיים, חיות ועוד. אני חייב להודות שלא כל פסליי הם יצירות מושלמות, ואני עצמי הוא המבקר החריף ביותר לגביהם. התערוכה תהיה פתוחה במשך שלשה שבועות.

ע' אבירט

תערוכת פיסול מעבודותיו של ע' אבירט תיפתח בגלריית "add" במרכז האומנויות "קסטרא", חיפה, ברח' פלימן 8. (מול מרכז הקונגרסים)

הפתיחה תתקיים ביום ששי כ"ה סיוון, ה- 15.06.2012 בשעה 11:00.
התערוכה תהיה פתוחה בין התאריכים: 15.06.12 – 05.07.12
בימים א' – ה' בין השעות 10:00-20:00, וביום ששי בין 10:00-14:00

מי שמזדמן בתאריכים אלה לאיזור חיפה, מוזמן לבקר!

לאאצד וצמליה לרעל נישואיכט
 מיל טוב!
 לגייון ויהודה, לסבתא רחל
 ולכל משפחת סימון המורחבת
 הרבה אושר ונחת.

לרחל כהן
 ולכל המשפחה
 מיל טוב להולדת הנינה
 בת ליפעת ודביר ארן
 נכדה לברוריה ושלמה ארן

צדכונים מהבריכה

שינויים בלוח הזמנים

יום ששי:

נשים- 13.00-14.15
 גברים- 14.15-15.30
 משפחות – 15.30-18.00

נא לשים לב לשעות ולתקן את המודעה המקורית.
 (שלא תהיה בריכה לבטלה..)

רענון כללי בטיחות שנשכחו..

ילדים עד סוף כיתה ד' יגיעו לבריכה אך ורק בליווי הורה/מלווה מעל גיל 18.
 אורחים רשאים להיכנס רק בליווי מארח מבוגר.
 הרחצה בבריכת פעוטות בליווי והשגחה צמודה של ההורה.
 אנא הקפידו על כללים אלו והימנעו מאי נעימות

אביש אדור

חוג אומנות ויצירה לילדים

בחופש הגדול יתקיים אי"ה חוג "שילוב אומנויות" בסדנה.
 חוג זה מתאים לילדים בכיתות ד' ה' ו' ומיועד גם לאורחים, נכדים וכדו'.
 החוג יתקיים בימי ב' אחה"צ 17.00-19.00
 ניתן להשתתף בצורה חד פעמית או חודשית.

לפרטים נוספים ניתן לפנות למרים צרפתי
 נייד: 0522622286

צגרה בהנצחת אסתר רון ז"ל

כבר עברה שנה מאז הסתלקותה של אמנו אסתר רון ז"ל, ואנו, בני המשפחה, רוצים לזכור אותה בזכות - "הכנסת הכלה" שהיתה לה כמפעל חיים באמצעות תערוכה של תמונות וסיפורים בנושא זה.

אם אמא ז"ל תפרה את שמלת הכלה שלך, או שזכור לך שהיא ליוותה אותך ביום חתונתך, נשמח מאד שתכתבי את זיכרונותיך מאמא מיום החתונה או סיפור על יום זה. את הזכרונות הכתובים בכתב יד או המודפסים - נא לשים בתא דואר שלי וליידע אותי קודם בטלפון.

תודה מראש על שיתוף הפעולה.

תמי שרט

תודה !

לכל מי שביקרו, ששאלו, התענינו, כתבו, שלחו ברכות ואיחולים להחלמה.
 דבריכם נגעו לליבי והיו לי לעורף חזק ותומך במאבקי.
 ברצוני להודות לכולם – ובמיוחד לצוות המרפאה והכל-בו.
 עוד עדות להיותנו קהילה ראויה!
 אני מקווה מאד לחזור ולזכור את המספר של כל חבר וילד.
 ושוב תודה
 בנימין גל

"אחז מלפניו" – מה בין צבי מספר 1938

נולדתי בחיפה בעשרה בטבת תרס"ד 23.12.1924. אבי היה ממקימי "נווה-שאנן" – שכונה בחיפה והוא גם זה שהעניק לה את השם. הייתה זו תקופה קשה עבור משפחתנו שמנתה חמישה אחים שנולדו בזה אחר זה. כמו בכל ימי בראשית, עוד לא היו מים ולא הייתה תחבורה. הדוד אפרים היה מביא למקום מים עם חמור ועגלה. נוסף לכל אמא הייתה חלשה ולא היה לה כוח לטפל בילדים. הפתרון שנמצא היה שנעבור ל"פתח-תקווה" לגור בבית של סבא וסבתא. אבא המשיך ללמד בחיפה ובחופשות הוא היה מצטרף למשפחה ב"פתח-תקווה" וזאת הייתה שמחה גדולה. הוא היה מגיע בדיליז'נס ואנו היינו רצים משני צידי המרכבה עד שהגענו הביתה. הייתי אז בן עשר והתחלתי ללכת לסניף של בני-עקיבא.

כאשר חזרנו ל"נווה-שאנן" ביקש ממני אבא להקים את סניף "בני-עקיבא" במקום, ובעזרת שני חברים הקמנו את הסניף. אני שקעתי כולי בעבודה וברעיונות של התנועה, וירדתי מאוד בלימודי. בשנים הראשונות הייתי תלמיד מצטיין, ואילו בתקופה ההיא הייתי מפוזר מאוד ולא מרוכז.

בהיותי בן 16 הייתי בקבוצה שהקימה את ישיבת בני עקיבא בכפר הרא"ה. גרנו שם בתנאים קשים מאוד ברפת לשעבר ולמדנו לאור עששיות. כעבור שלושה חודשים קלקלתי את ראייתי ולא יכולתי להמשיך ללמוד. לא למדתי אלא עבדתי אצל חקלאים בעבודות חקלאיות שונות, אבל הייתי קשור לשיבה וספגתי ממנה את הלהט הדתי שלי.

כל החיים חשבתי על קיבוץ ועל עבודת-כפיים. הגענו להכשרה ב"טירת-צבי" בתחילת שנת תש"ב. עבדתי בענפים שונים עד שנכנסתי לענף המספוא – ומאוד התלהבתי מהקציר בחרמש. בשנת תש"ג הגענו ל"עלומים" בהרצליה. היינו גרעין חזק, נשארנו עד היום בקיבוץ תשעה חברים מתוך שלושה-עשר. כשהיינו בהרצליה התחתנתי עם מרים.

בסעד שכנע אותי אריה קרול, מרכז המשק, לעבוד בענף הזבל. ראיתי בכך יעוד. ייצרתי מהזבל קומפוסט, אך במשך הזמן נעשתה העבודה יותר ויותר מיכנית ואני פניתי ממנה לענף הרפת – עבדתי בחליבה עד שהגיעו מכוונות החליבה לרפת ואז עברתי ללול. בצמוד לעבודת הכפיים, נדבקתי בחיידק ההתלהבות לעזרה לגלי העלייה – פרופ' אוריאל סימון בא להשפיע עלינו להירתם למשימה ואני נרתמתי. תחילה, במשך שלוש שנים עבדתי בהתנדבות מלאה עד שנת חמישים ושלוש, במושבים בסביבה. באותה תקופה הגיעה העלייה לעיירה "עזתה" – לימים "נתיבות", וב-1965 עברתי לעבוד בנתיבות. תחילה קיבלתי רק כמה ימי-עבודה, אח"כ קיבלתי משרה מלאה והתחלתי לעסוק בעבודה קהילתית. דבר ראשון הקמנו את בני-עקיבא. יחד עם אנשי סעד ארגנו מפעלים קהילתיים, אך המפעל המתמיד שלי היה "בני-עקיבא" – להם נתתי את כל כוחי. כל שנה בנינו את הדרכת "בני-עקיבא" עם בנות שירות לאומי. "בני-עקיבא", אליה הייתי כל כך קשור, עשתה משהו לעיירה. הייתי קשור גם למשרד הרווחה ועסקתי בריכוז מתנדבים. עסקתי בעוד פעילויות – עזרה לקשישים, לבתי-ספר, גמילה מסמים ואף קיבלתי את אות "המתנדב המצטיין".

לתקוע בשופר התחלתי עוד בישיבת בני-עקיבא. תקעתי בשופר וכולם אמרו לי – תהיה בעל תוקע. בסעד הייתי בעל תוקע עד שהצעירים הגיעו לקיבוץ וביניהם אלי קראוס שעשה זאת טוב ממני. הזיכרון הטוב בו אני ניחן, נובע מצורת הלמידה שלי בבית-הספר – אבא שלי הקפיד ששנן בע"פ וכך רכשתי כישרון חשוב זה.

כיום, גם בקיבוץ, אני חי יותר עם עצמי ומאזין לקלטות. מאבא למדתי את דרך הפשרה. צריך להתמודד עם המצב בקיבוץ וכאתגר, להשתלב בתיקונים ובשינויים עד כמה שאפשר.

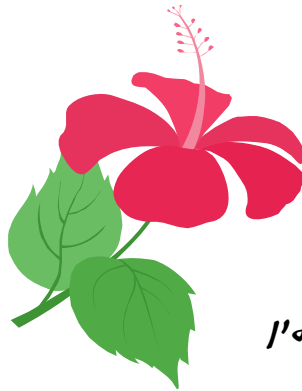
משה בן צבי

לשמוע קול שופר

בראש השנה, אם אנחנו ילדים טובים, אז בתור "ציפור"
לוקחים אותנו לבית הכנסת לשמוע תקיעת-שופר.
על הבמה עומד מוישה'ה בן צבי- שהוא צדיק-
עטוף בכותנת לבנה ובטלית,
כמו בכל ראשי-השנה, תמיד.

(י"דפים מן המחברת"- חגית רפל)

לאיפה ולאהרון פורת
ולכל המשפחה
מלא טוב אהואדת הנכדה
בת אנצמה וטלי פורת

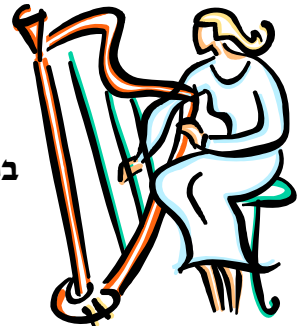

לשרה רבלין
ולכל המשפחה
מלא טוב אהואדת הנ'נה
בת אנצמה ואופר רבלין
נכדה לאס'ל ז"ל ורותי רבלין

הודו לה' בכנור; בנבל עשור, זמרו-לו- תהילים ל"ג ב

לכבוד ראש חודש תמוז
תתארח אצלנו נגנית הנבל עדינה הרעוז.
בתוכנית – יצירות מגוונות של מלחינים מתקופות שונות
בליווי הסברים (בגובה העיניים).
יום רביעי ל' סיוון 20.6 בשעה 20:45 במועדון לחבר
הציבור מוזמן.

1. תרבות

חשבון נפש פנימי בצולט החרדי-ליטאי

שלום לכולכם, הייתי אתמול כצופה, בכנס של אנשי תקשורת חרדים וחילונים. עקב הדברים שנאמרו שם, אני מתכבד להעלות בפניכם את התחושות איתם יצאתי.

ישנן התנהלויות ערכיות שלא נוכל לוותר עליהם בשום אופן, למרות שבאופן טבעי הדבר גורם לשנאה ובוז לתורה ולומדיה. לפעמים אכן אין ברירה למרות המחיר הכבד של חילול ה' הנגרמת משנאה הזו.

אך מדוע מקובל אצל הפובליציסטים ואנשי הציבור החרדים לתלות את מניעי השנאה החילונית לחרדים, רק בקלקול המידות שלהם, בריקנות, באנטישמיות ובשנאת עמי הארץ לתלמידי חכמים ועוד? **שאלה נוספת** שיש לשאול את עצמינו, האם במקרים מסוימים הרווחים הערכיים שבהתנהלות זו או אחרת, שווים אכן את המחיר הכבד של חילול ה' הנגרם עקב כך.

שאלות למחשבה :

א. בחרנו משיקולים חינוכיים מובנים להסתגר ולגור בערים ושכונות חרדיות ולהימנע עד כמה שאפשר ממפגשים חברתיים או אחרים עם החילונים. לגיטימי ומובן לגמרי. עקב כך נוצר מצב שלא מכירים אותנו באמת ולכן רואים אותנו באופן טבעי כמוזרים בלבוש, בהתנהגות, ובשפה. עובדה היוצרת רתיעה וזרות. מדוע אי"כ אנו כועסים עליהם שכך הם מתייחסים אלינו?

ב. בחרנו מסיבות חינוכיות [וחלק באמת חושבים כך] ללמד את בנינו שחילונים כולם ריקים מתוכן ללא ערכים חוטאים ומושחתים. אולי לגיטימי, אך מדוע אנו נדהמים כאשר החילונים גם הם, מלמדים את בניהם שהחרדים כולם פרימיטיביים עם נורמות של ערכים מיושנים ומאוסים?

ג. בחרנו למען קיום התורה בישראל למנוע מבנינו להשתתף עם כולם בעול הקשה בנשיאת נטל הביטחון, ולהטיל על בנינו עול קיום התורה בישראל. כמובן שלא נוכל לוותר על כך, אך מדוע אנו מתקוממים ונעלבים כאשר החילונים שאינם מכירים ומבינים בצורך הזה, [יותר נכון רובם מכירים, אך טוענים שצריך מכסות...] רואים בנו אנשים לא מוסריים, וחלקם מתעבים אותנו עקב כך?

ד. בחרנו שגם את אלה מבנינו שאינם שייכים באישיותם או בלימודם לקבוצת מחזיקי התורה [בטלני הישיבות והגרועים מהם...] אנו מונעים מהם להתגייס [גם למחנות צבא כשרים] ואלה מביניהם שהתגייסו לנח"ל החרדי אנו לא משבחים אותם, בזים להם, לא מכירים להם טובה ומתעלמים מהם בעיתונות החרדית במקרה הטוב. מדוע אנו זועמים כאשר הם אינם מאמינים לנו שאי גיוס בחורי ישיבות, מונע ממניעים של הצורך בקיום התורה בישראל אלא סתם מאי רצון החרדים לשאת בנטל?

ה. בחרנו ללמד ולחנך את בנינו לא להתפרנס מעבודה ולהקדיש את כל זמנם ללימוד תורה. מובן וברור, אך מדוע אנו המומים כאשר החילונים שכאמור לעיל אינם רואים בכך ערך, מרגישים שאנו עול כלכלי על צוואריהם באי השתתפות במעגל העבודה [רק 38% ועוינים אותנו בשל כך?

ו. בחרנו שלא ללמד את בנינו אומנות כלשהי ולגנות את מי שכן בחר לעשות זאת. עקב כך נשארים בכוללים גם מי שלא מתאים להיות חבר בקבוצת העילית הזאת. מה לנו אם כן, כי נלין על החילונים שהתחושה הנ"ל שיש כאן קבוצת פראזיטים שחיה על חשבונם מתעצמת עקב כך?

ז. בחרנו [משיקולים חינוכיים?] שלא לחנך להכרת טובה לחיילים שחרפו נפשם ונהרגו או נפצעו גם למעננו. לכן אנו לא מאזכרים אותם בשום דרך ע"י יום מיוחד כלשהו. שום משגיח או ראש ישיבה לא מדבר על כך בשיחות מוסר. ובעיתונות החרדית לא תמצאו על כך מילת הערכה..מדוע אנו מתפלאים על התחושה החילונית שאנו כפויי טובה בזויים וסיבת אי הגיוס שלנו הוא טפילות פשוטה של חברה החיה על מסירות נפש של אחרים?

ח. כאשר קבוצות סהרוריות קיצוניות עושים מעשים שמחללים את ה' (עיין סיפורי בית שמש ועוד) בחרו הרבנים שלא לגנות אותם באופן עקבי חד וצלול [פה ושם אמירות רפויות] מדוע תולים אנו את הדעה החילונית האומרת שאנו כולנו מגבים מעשים אלו, מונעת רק ממניעים של שנאת עמי הארץ לתלמידי חכמים?

ט. בחרנו לאפשר לאנשי הציבור שלנו וכותבי המאמרים בעיתונות שלנו, לחרף ולגדף את כל החילונים כל הזמן. מדוע א"כ אנחנו נעלבים וצועקים כקרבנות הסתה, כאשר גומלים לנו בתקשורת באותה מידה? [יש פחות גידופים עלינו מאשר גידופים שלנו עליהם].

י. בעיתונות החרדית לעולם לא נמצא שום שבח או כתבה מפרגנת על מעשה טוב שחילוני עשה. מדוע א"כ אנו קופצים כאשר הם גומלים לנו באותה מידה? [אגב בעיתונות החילונית כן מספרים על עזר מציון, יד שרה, או עזרה למרפא ועוד]

יא. אנחנו לא היינו מסכימים בשום אופן שחילונים יסתובבו בבתי הספר שלנו ללמד כפירה היינו מונעים מהם גם להעמיד דוכנים עם ספרי כפירה במחוזותינו. מדוע אם כן, לא נבין את אותם חילונים שלא מסכימים שנפתה את בניהם לכפור בכפירת הוריהם?

יב. אנחנו לא מסכימים ובצדק, שחילונים יגורו בשכונות המאופיינות כחרדיות. מהיכן החוצפה והיהירות שלנו לתלות באנטישמיות, את העובדה שישנם חילונים שלא מסכימים שחרדים יגורו בקרבתם, כאשר השכונה מאופיינת כשכונה עם אופי חברתי חילוני מוגדר.

לסיכום: מתוך כל הנ"ל ישנם דברים שלא נוכל לוותר עליהם למרות המחיר הכבד של שנאת התורה ושנאת מקיימה.

אך כאשר המחיר הטבעי מגיע ומכה בנו מכות כואבות, במקום להבין שזה המחיר שלקחנו על עצמנו, אנו תולים זאת באנטישמיות וכו'

בברכה דוד בלוך

(חרדי/ליטאי, תושב בני ברק, מחנך לשעבר בישיבה תיכונית)

מהלכה קלפ

חדי העין מבינכם וודאי שמו לב כי בעת האחרונה נדלק האור במשרדי רק בשעה 05:30 בבוקר ושואלים עצמם, הי מה קורה, חלופ התעייף? נרדם בשמירה?! ובכן חברים, למשך החודש הקרוב אני נעזר בנהג צמוד (חבר מנען). רישיון הנהיגה נשלל ממני - נהיגה במהירות שאינה מותרת!!! ומשכך, ליבי לא נותן לי להעיר את הנהג בשעות "לא קונבנציונליות". נו, נקווה שנעבור גם את זה, ונחזור לתפוקה מלאה.

בגזר - לפני כשלושה שבועות דיווחתי בעלון על הקורה בתחום הגזר במהלך הרבעון הראשון של השנה. כולנו זוכרים את התמונה הקשה שראינו לנגד עיננו. אנו עומדים לסיים רבעון נוסף. העונה מתקרבת לסיומה. אמנם זה קצת מוקדם עדיין, אך נכון יהיה היום לדווח כי חל שיפור מסוים במספר מדדים: **ראשית**, אפשר לומר היום כי פסענו צעד גדול קדימה בהגדלת רמת תפוקות המפעל. אנו אורזים באופן קבוע ויציב מעל 300 טון גזר ליממה. יישר כוח לצוות, למנהלים ולעובדים כולם.

שנית, הביקושים ברוב שוקי היצוא גברו ואפילו באופן משמעותי. על אף הגדלת התפוקות, ישנם שבועות שבהן אין ביכולתנו לעמוד בדרישות השוק. אירופה, אשר באופן מסורתי מושכת כמויות קטנות של גזר מישראל, דורשת כמויות לא מוגבלות של תוצרת. גם רוסיה, קולטת כמויות לא מבוטלות של גזר, אמנם לא כבשנים עברו, אך בהחלט כמויות נכבדות. וגם לארה"ב נשלחת תוצרת מדי פעם.

שלישית, בחלק מן השווקים חל שיפור ברמת המחירים. אמנם לא כפי שהיינו מקווים, אך קיים שיפור מה. **רביעית**, על "גבנו" מכבידים עדיין שאריות הפיצוי הכספי (או הזיכוי הכספי) שנאלצים אנו לתת ללקוחות בגין תוצרת לא איכותית ששיווקנו להם (זוכרים מהדיווח הקודם בעלון), אך מזה שבועות רבים, ברוך השם, אין פגם או ליקוי בתוצרת שלנו והלקוחות מביעים שביעות רצון רבה מאוד מטיב הגזר שאנו מספקים להם. **ולסיום**, חברים, בל נשלה את עצמנו. אמנם המצב נראה קצת יותר טוב (יש שאומרים קצת פחות גרוע), אך עדיין הוא לא כתמול שלשום, ולמרות השיפור החלקי נוכל לומר כי העונה כולה תהייה קשה מאוד לענף הגזר בארץ בכלל ואצלנו בסעד בפרט.

בגד"ש - אנו בעיצומו של קציר התבואה. יהודה אומר כי ברוב רובן של חלקות החיטה שנקצרו עד כה, היו יבולי ברכה ואף יותר. אם נצרף לכך את מחירי החיטה הטובים, נקווה בעזרת השם, כי בתום העונה נוכל להעלות על שפתנו חיוך קטן וצנוע של נחת.

כמתוכנן, בעצם ימים אלו עוסקת הנהלת הגד"ש (בהובלתם של דובי ומתניה, חברי הדירקטוריון) בעיצוב האסטרטגיה לענף. זהו תהליך של ניתוח ולימוד מעמיק ויסודי של כל התחומים, פנימיים וחיצוניים, המשפיעים על פעילותו של הגד"ש, אשר בסופו נוכל לבחור איי"ה, בחלופה מיטבית לדרכי פעולה לטווח הבינוני והארוך יותר. התהליך הוא קשה ולא פשוט. כולנו תקווה כי נראה ברכה בעמלנו.

בימים אלו החלה חברת מקורות להניח קו מים בקוטר גדול מאוד (30 אינץ') להזרמת מים שפירים לרווחת תושבי רצועת עזה. תוואי הקו נמצא לאורך כביש 25 (עזה ב"ש) בצידו הצפוני. משמעו, הקו חוצה את כל חלקות המשבצת שלנו הפרושות לאורך הכביש. הנזקים הנגרמים לחלקות אלו ולצידו הנמצא בהן (קווי מים, תקשורת מחשבי השקיה, דרכים וכו') הם לא קטנים. אך "כאב הראש" האמיתי שלנו יחל כאשר קבלן הביצוע יגיע לחלקות מטע האבוקדו. שם אנו צופים לנזק גדול מאוד של עקירת עצים, שינויים במערכות מים צפופות ופגיעה רבה בתשתיות. נעמוד על המשמר בכדי לצמצם את הפגיעה מחד, ומאידך נדע לדרוש את הפיצוי המגיע לנו בגין כל הנזקים שייגרמו. כאן חשוב ביותר לומר, כי בסיום המהלך (בעוד כחודשיים בערך), תחובר לראשונה בתולדותיה צנרת מי השפד"ן של סעד לקווים המזינים מים בלחץ של חברת "מקורות", ונוכל סוף סוף לוותר על פעולתם של שלושה בוסטרים שהפעלנו שנים על שנים (על כל העלויות הרבות שלהם). נתפלל כולנו לטוב.